

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyně JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **V. N.**, zast. JUDr. Milenou Novákovou, advokátkou se sídlem Rooseveltova 37, Český Krumlov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 2. 8. 2012, č. j. 5715/12-1100, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 2. 2013, č. j. 10 Af 543/2012 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** přeplatek na soudním poplatku ve výši 5 000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Mileny Novákové, advokátky se sídlem Rooseveltova 37, Český Krumlov.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích (dále jen „žalovaný“) ze dne 2. 8. 2012, č. j. 5715/12-1100. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu v Písku (dále jen „správce daně“), dodatečnému platebnímu výměru ze dne 15. 2. 2012 č. j. 19682/12/097910307270, kterým byla stěžovateli dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008 ve výši 116 000 Kč, snížen daňový bonus o částku 12 460 Kč a sdělena povinnost platit penále z dodatečně vyměřené daně ve výši 23 200 Kč, a dodatečnému platebnímu výměru ze dne 15. 2. 2012 č. j. 19637/12/097910307270, kterým byla dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 ve výši 296 370 Kč a sdělena povinnost platit penále z dodatečně vyměřené daně ve výši 59 274 Kč.

Žalovaný vedený zásadou hospodárnosti, při využití ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „daňový řád“), vydal společné rozhodnutí o odvolání, neboť z podstaty věci vyplývá, že jde o skutkově a právně totožné případy týkající se téhož poplatníka, na které dopadají i stejná ustanovení právního předpisu.

I. Vymezení věci

Předmětem sporu v projednávané věci je otázka, zda stěžovatel unesl důkazní břemeno ve vztahu k jím uplatněným daňově uznatelným nákladům, deklarovaným jako náklady na stavební a pomocné práce a poskytování technických služeb od společností GROUND STAV s.r.o., se sídlem Podvinný Mlýn 2126/1, Praha 9, DIČ: CZ27946274 (dále jen „Groundstav“) a LORDISTAV s.r.o., se sídlem Vřesová 683, Praha 8, DIČ: CZ27951391 (dále jen „Lordistav“). Jinými slovy, zda bylo prokázáno, že stěžovatelem uplatněné výdaje byly skutečně vynaloženy tak, jak bylo na jím předložených dokladech deklarováno. Správce daně neuznal náklady na nákup stavebních prací od výše uvedených společností jako výdaje na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o daních z příjmů“).

Krajský soud po vymezení žalobních bodů a k nim souvisejícího vyjádření žalovaného shrnul podstatné skutečnosti ze správního spisu. Ze zjištěných skutečností a hodnocených důkazů má ve shodě se žalovaným za to, že stěžovatel neprokázal provedení prací od výše uvedených společností, a proto nelze výdaje jím deklarované uznat za daňově uznatelné ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Pouhé tvrzení o tom, že práce byly provedeny a zaplacené, k prokázání faktického vynaložení deklarovaných výdajů nepostačuje.

Krajský soud neshledal v postupu správních orgánů žádná pochybení. Konstatoval, že při porovnávání podkladů pro subdodávky od společností Groundstav a Lordistav s podklady pro jiné subdodávky, např. práce dodané společností Shakhtar s.r.o., se sídlem Bělohorská 144/245, Praha 6, DIČ: CZ28390181 (dále jen „Shakhtar“), vyšlo najevo, že stěžovatel postupoval zcela odlišným způsobem. Na rozdíl od sporných subdodávek u prací dodaných společností Shakhtar stěžovatel doložil písemnou dokumentaci, včetně evidence docházky a bezhotovostní úhrady. Takto doložené výdaje také byly správcem daně bez výhrad akceptovány.

Názor stěžovatele, že nebyl v řízení před finančními orgány hodnocen důkazní prostředek ve formě podpisového vzoru jednatele společnosti Groundstav, krajský soud odmítl. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný podpisový vzor hodnotil v souvislosti s dalšími důkazními prostředky. Stejně tak odmítl, že předložená účetní závěrka společnosti Groundstav za rok 2008 prokazuje, že práce deklarované ve faktuře byly touto společností provedeny a stěžovatelem uhrazeny.

Poukazy na rozsudky Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) nejsou relevantní, neboť dle názoru soudu nejde o řetězec dodávek, ale o otázku prokázání daňové uznatelnosti stěžovatelem uplatněných výdajů. Z provedeného dokazování žádným způsobem nevyplývá, že by byla porušena povinnost šetřit práva nabytá v dobré víře. Pro okolnost, že stěžovatel v dobré víře nejednal, svědčí naopak to, že při posuzovaných subdodávkách postupoval odlišným způsobem než u jiné subdodávky (nepředložil smlouvu, evidenci docházky, rozdílný byl i způsob úhrady).

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, v níž uplatňuje námitky ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., přičemž má za to, že soud posoudil předmětnou právní otázku nesprávně a neprovedl objektivní zhodnocení všech jeho námitek. Vzhledem k absenci vypořádání některých žalobních bodů namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

Stěžovatel v žalobě namítal, že žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, když se nevypořádal s druhou odvolací námitkou. Není mu zřejmé, kde soud našel oporu pro své tvrzení: „*Skutečnost, že se stěžovatelem pracovali na daných zakázkách další pracovníci, byla v odvolacím řízení zhodnocena, náhled žalovaného o výkonu činnosti těchto pracovníků je zjevný, a proto není napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné*“. Nezbyvá než konstatovat, že krajský soud se snažil sám zhojit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Setrvává na tvrzení, že žalovaný ponechal zcela stranou důkazní prostředky v podobě podpisového vzoru jednatele společnosti Groundstav a účetní závěrku za rok 2008. Tyto důkazní prostředky měly zpochybnit tvrzení správce daně o neplnění daňových povinností společnosti Groundstav a nepřítomnosti jednatele této společnosti v ČR za kontrolovaná období. Ve vztahu k jednatelem zmiňované společnosti uvádí, že je nutno respektovat presumpci správnosti údajů, jež jsou zapsány v obchodním rejstříku, což vyplývá z principu materiální publicity. Je tak nutné vycházet z údajů, které jsou v něm zapsány.

Žalovaný dle stěžovatele dále ponechal stranou ty části odpovědí dožádaných správců daně, které vyvracejí tvrzení o neplnění daňových povinností společností Groundstav a Lordistav. Nesouhlasí se závěrem soudu, že faktury společnosti Groundstav byly v roce 2009 vystaveny za zdaňovací období, když již práce na stavbě bytového domu byly ukončeny a předány objednateli. Na svoji podporu přikládá třetí dodatek smlouvy o dílo, jejímž předmětem byla výstavba bytového domu ve Strašnicích, ze kterého vyplývá, že došlo k posunutí termínu realizace díla.

S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu leželo důkazní břemeno na správci daně a bylo na něm, aby prokázal, že práce byly provedeny jinak, než deklaroval stěžovatel, neboť o samotném provedení stavebních prací nebylo pochyb. S námitkou důkazního břemene správce daně se krajský soud nijak nevypořádal.

Nesprávně bylo soudem vyhodnoceno i namítané porušení práv nabytých v dobré víře, přičemž stěžovatel má za to, že jím jmenované rozsudky Soudního dvora na právě projednávanou věc dopadají. Krajský soud se rovněž zcela opomněl vypořádat s ustálenou judikaturou, dle které daňová teorie mezi daňové účinné výdaje zahrnuje takové výdaje, které byly poplatníkem skutečně vynaloženy; byly vynaloženy v souvislosti se získáváním zdanitelných příjmů; byly vynaloženy v příslušném zdaňovacím období a za výdaje je považuje zákon.

Z uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že napadené rozhodnutí považuje za souladné se zákonem a mající oporu v provedeném dokazování. Stěžovatel neprokázal, že práce byly provedeny společnostmi Groundstav a Lordistav, jež jsou uvedeny na fakturách. K otázkám důkazního břemene odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Odkazy

stěžovatele na rozsudky Soudního dvora považuje za nepřipadné, jelikož v posuzovaném případě nebyl důvodem neuznání nákladových faktur případný podvod či účast na řetězci dodávek, nýbrž neunesení důkazního břemene, které tíží stěžovatele ohledně skutečností, které sám tvrdí. K námitce týkající se čtyř podmínek daňově účinných výdajů uvádí, že samotný doklad, byť formálně bezvadný, faktické vynaložení nákladů ani neosvědčuje ani neprokazuje.

Nad rámec výše uvedeného žalovaný nesouhlasí s tím, že mu nebyla přiznána náhrada nákladů řízení. Má za to, že byl účastníkem řízení, přičemž účastníci řízení mají rovné postavení, a proto mu měla být přiznána náhrada nákladů řízení ve smyslu § 60 s. ř. s. Náklady související s pracovní cestou nelze považovat za běžné administrativní činnosti.

Žalovaný Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby kasační stížnost stěžovatele zamítl.

Stěžovatel v replice na vyjádření žalovaného nesouhlasí s argumentací, týkající se přenosu důkazního břemene. Rovněž trvá na tom, že rozsudky Soudního dvora na věc dopadají. Ohledně argumentů formálně bezvadného dokladu zmiňovaných žalovaným je toho názoru, že míří mimo kasační důvody a jejich odůvodnění. Tvrzení o náhradě nákladů řízení považuje z hlediska rozhodování o kasační stížnosti za naprosto irelevantní.

Žalovaný ve vyjádření k replice stěžovatele setrvává na svém stanovisku, že stěžovatel důkazní břemeno ohledně svých daňových tvrzení v posuzované věci neunesl. V otázce náhrady nákladů řízení je cílem žalovaného poukázat na nesprávný výrok krajského soudu, přičemž motivací je získat vyjádření Nejvyššího správního soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí krajského soudu splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Veškerá výše uvedená kritéria napadené rozhodnutí krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zcela zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že se krajský soud pečlivě vypořádal se všemi žalobními body, tak jak byly vymezeny v žalobě. Stěžovatelova námitka směřující do nepřezkoumatelnosti je navíc zcela obecného rázu.

Přezkoumatelné je také rozhodnutí žalovaného. Z odůvodnění rozhodnutí je rovněž naprosto zřejmé, jaké úvahy vedly k závěru o zamítnutí odvolání, přičemž veškeré odvolací námítky byly žalovaným řádně vypořádány. Stěžovatelem napadený závěr krajského soudu, dle kterého „*Skutečnost, že se stěžovatelem pracovali na daných zakázkách další pracovníci, byla v odvolacím řízení zhodnocena, náhled žalovaného o výkonu činnosti těchto pracovníků je zjevný, a proto není napadené rozhodnutí*

pokračování

nepřezkoumatelné“, má oporu ve spisovém materiálu i v rozhodnutí žalovaného (srovnej zejména strany 4 až 7 rozhodnutí žalovaného). Skutečnost, že všechny práce neprovedl stěžovatel sám s otcem a jedním pracovníkem, neboť byla zaznamenána přítomnost dalších pracovníků, sama o sobě neprokazuje, kdo a za jakou cenu práce ve skutečnosti provedl.

K námitce stěžovatele týkající se absence posouzení daňově účinného výdaje dle daňové teorie je nutno konstatovat, že dle závěru krajského soudu stěžovatel nesplnil již první podmínku, a to, že jím uplatněné výdaje byly skutečně vynaloženy ve výši deklarované na fakturách. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje.

Ze správního spisu kasační soud ověřil, že k doměření daně došlo na základě kontroly, zahájené správcem daně dne 4. 3. 2011. Její průběh a výsledky shrnul správce daně ve zprávě o daňové kontrole, kterou projednal se zmocněným zástupcem stěžovatele dne 9. 2. 2012. Ze zprávy o daňové kontrole mimo jiné vyplývá, že stěžovatel neprokázal daňovou uznatelnost jím uplatněných výdajů, deklarovaných jako výdaje za stavební a pomocné práce a za poskytování technických služeb, fakturované společnostmi Groundstav a Lordistav. K fakturám vystaveným těmito společnostmi nebyly předloženy žádné smlouvy ani jiné písemné doklady o provedených pracích.

Dle zjištění správce daně byly výše uvedené společnosti dlouhodobě nekontaktní. Jediní jednatelé a zároveň jediná společníci těchto subjektů neměli podle sdělení Policie ČR v letech 2008 a 2009 povolen pobyt na území České republiky. Na základě výše uvedeného vznikly správci daně pochybnosti o faktickém uskutečnění posuzovaných služeb a tím i pochybnosti o daňové uznatelnosti stěžovatelem deklarovaných výdajů.

K vyvrácení vznesených pochybností předložil stěžovatel správci daně přehled jednotlivých částek vybraných z bankovního účtu v průběhu roku 2008 a 2009, kopii podpisového vzoru jednatele společnosti Groundstav a přílohu k účetní závěrce za rok 2008. Zároveň navrhl provést svědecké výpovědi osob, které měly provedení pomocných stavebních prací společnostmi Groundstav a Lordistav dosvědčit.

Z ustanovení § 24 zákona o daních z příjmů vyplývá, že za výdaje snižující daňový základ poplatníka lze uznat takové výdaje, které poplatník: 1) skutečně vynaložil, 2) vynaložil v souvislosti se získáním zdanitelných příjmů, 3) vynaložil v daném zdaňovacím období, 4) o nichž tak stanoví zákon. Nutno konstatovat, že pro posouzení, zda jsou výdaje daňově uznatelné, je sice podstatná jejich souvislost s podnikáním i dosaženým příjmem daňového subjektu [podmínka 2)], nelze však opomíjet i další podmínky stanovené v § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Ne každý uplatněný výdaj může obstát jako výdaj daňově uznatelný.

V daňovém řízení podle § 92 odst. 3 daňového řádu platí, že důkazní břemeno vždy prvotně stíhá daňový subjekt, neboť ten podává daňové přiznání, v něm něco tvrdí a důkazní břemeno jej stíhá v rozsahu tohoto tvrzení. Zanesení-li poplatník určitý výdaj do svého účetnictví a následně daňového přiznání, je povinen v případě pochybností prokázat, že jej skutečně vynaložil, a to tím způsobem, jakým deklaroval na příslušném účetním dokladu.

Jinými slovy, jestliže o souladu určitého účetního případu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí předložené doklady nevěrohodnými, neúplnými, neprůkaznými nebo nesprávnými, je na daňovém subjektu, aby pochybnosti správce daně vyvrátil, tj. prokázal soulad jím deklarovaných obchodních případů se skutečností. Daňový subjekt může setrvat na svých původních tvrzeních a doložit, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak,

jak je o něm účtováno, anebo naopak korigovat svá původní tvrzení, nabídnout tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázat (srov. KOBÍK, J., KOHOUTKOVÁ, A. *Daňový řád s komentářem*. 2 aktualizované vydání. Olomouc: ANAG. 2013, s. 442-456, též rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2012, č. j. 9 Afs 24/2012 – 28).

Daňový subjekt ohledně prokazování vynaložení daňově uznatelného výdaje unese své důkazní břemeno, předloží-li správci daně doklady splňující požadavky stanovené zákonem a dále pokud údaje na dokladech uvedené odpovídají zjištěnému skutkovému stavu. K tomu je třeba dodat, že *neunesení důkazního břemene žalobcem neznamená, že správce daně má povinnost takové důkazy sám vyhledávat* (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2009, č. j. 5 Afs 72/2008 – 71).

Tak tomu bylo také v projednávané věci. Pochybnosti správce daně byly oprávněné a bylo proto na stěžovateli vynaložení zpochybněných výdajů náležitě prokázat. Bylo přirozené na stěžovateli, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení nabídne. Stěžovatel však důkazní břemeno neunesl. Neprokázal, že služby od společností Groundstav a Lordistav proběhly, tak je deklarováno na vystavených fakturách, a že tedy výdaje deklarované jako úhrada za tyto služby je možno uznat za výdaje ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Důkazní prostředky (výpisy o výběru hotovosti z bankovního účtu, podpisový vzor jednatele a účetní závěrka), které předložil stěžovatel, samy o sobě nic neprokazují a v žádném případě nevytvářejí přehledný či důvěryhodný obraz o deklarovaných transakcích. Stejně tak svědecké výpovědi svědků navržených samotným stěžovatelem nepotvrzují, že služby byly poskytnuty výše uvedenými společnostmi. Svědkové shodně uvedli, že subdodavatelské firmy nejsou uvedeny v denících generálních dodavatelů (obsahují pouze počty pracovníků na stavbě), ostatně údaje o subdodavatelích měl vést sám stěžovatel. Výpovědi svědků provedení prací shora uvedenými společnostmi ani nepotvrdily ani nevyvrátily. Žádný ze svědků předmětné společnosti neznal, ani nevěděl, zda stavební práce prováděli zaměstnanci stěžovatele či zaměstnanci jiné subdodavatelské společnosti.

Rovněž je třeba odmítnout jako nedůvodnou námitku o nehodnocení důkazních prostředků v podobě podpisového vzoru jednatele společnosti Groundstav, jakož i účetní závěrky za rok 2008, a nepřihlídnutí k těm částem odpovědí dožádaných správců daně, jež měly vyvrátit tvrzení o neplnění daňových povinností společností Groundstav a Lordistav. Těmito tvrzeními měla být zpochybněna i nekontaktnost společnosti Groundstav, což je dle stěžovatele jeden z důvodů, kterým je dokládáno, že zmíněná společnost práce neprovedla.

Nekontaktnost dodavatele resp. subdodavatele je pouze indicií, na základě které správce daně pojal pochybnost, zda obchodní případy proběhly, jak je deklarováno na fakturách, nikoliv důvodem pro neuznání stěžovatelem uplatněných výdajů. Rozhodujícím pro posouzení věci je neunesení důkazního břemene ze strany stěžovatele. Skutečnost, že společnost byla v rozhodné době kontaktní či že posuzované práce byly provedeny, samy o sobě neprokazují, kým a za jakou cenu byly ve skutečnosti práce provedeny a jaké výdaje je tak ve vztahu k těmto pracím možno uznat za daňově uznatelné.

K hodnocení důkazů je nutno uvést, že žalovaný všechny důkazy vyhodnotil a dospěl k závěru, že nemohou prokázat, že stavební práce byly provedeny označenými subjekty a v rozsahu, jak uváděl stěžovatel. Nutno dodat, že tvrzení o plnění daňových povinností ze strany subdodavatelů nemohou, a to ani ve spojení s údaji zapsanými v obchodním rejstříku, prokázat faktické vynaložení sporných nákladů. Pouhé tvrzení, že jednatel společnosti Groundstav byl v rozhodné době na území ČR a plnil si daňové povinnosti, nemá na unesení důkazního břemene stěžovatele žádné dopady.

Tvrzení předestřená stěžovatelem tak nemohou nahradit absenci důkazů, jako jsou chybějící stavební deníky, evidence docházky pracovníků, písemné smlouvy. Je věcí podnikatelského

pokračování

subjektu, aby v zájmu minimalizace podnikatelského rizika přizpůsobil svou obchodní činnost konkrétním podmínkám a při sjednávání obchodních kontraktů pamatoval na povinnost svá daňově relevantní tvrzení náležitě prokázat.

Námitka stěžovatele ohledně důkazního břemene správce daně a jeho povinnosti prokázat, že práce byly provedeny jinak, než bylo deklarováno, je s ohledem na výše uvedené nedůvodná. Jinými slovy, byl to stěžovatel, koho tížilo důkazní břemeno, a byl to stěžovatel, který neprokázal, že skutečně vynaložil výdaje ve shodě se svými tvrzeními a v jím uváděné výši.

Ke skutečnosti, že práce probíhaly déle, než tvrdí žalovaný i soud, kterou stěžovatel dokládá dodatkem č. 3 smlouvy o dílo, zdejší soud v souladu s § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlíží, neboť stěžovatel tuto skutečnost uplatnil až poté, co bylo napadené rozhodnutí vydáno. Součástí spisové dokumentace byl pouze dodatek č. 1 smlouvy o dílo, rovněž ani v řízení před krajským soudem stěžovatel na tyto skutečnosti neupozorňoval. Pro úplnost soud uvádí, že tato okolnost je pro posouzení sporu nevýznamná.

V otázce nesprávného hodnocení porušení práv nabytých v dobré víře dle judikatury Soudního dvora dospěl kasační soud k závěru, že tato judikatura na posuzovaný případ nedopadá. Předně je nutno konstatovat, že se jedná o daň z příjmů a otázku neunesení důkazního břemene stěžovatele ohledně skutečností, které sám tvrdí, nikoliv o vyloučení daňově uznatelných nákladů z důvodu účasti stěžovatele v řetězci dodávek zasažených podvodem, o kterém stěžovatel neví a vědět nemohl. Dále je nutno konstatovat, že stěžovatel neuvedl jediný konkrétní argument, pro který by měla být judikatura Soudního dvora pro posuzovanou věc relevantní.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížností zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. K námitkám žalovaného, uvedeným v jeho vyjádření ke kasační stížnosti, směřujícím do výroku krajského soudu ve věci náhrady nákladů řízení, Nejvyšší správní soud uvádí, že v řízení o kasační stížnosti je dle § 109 odst. 3 s. ř. s. vázán rozsahem kasační stížnosti a jejími důvody, kromě vad napadeného rozhodnutí, ke kterým by musel přihlídnout z úřední povinnosti dle § 109 odst. 4 s. ř. s. Tato otázka nebyla učiněna předmětem přezkumu rozhodnutí krajského soudu, a proto není zdejší soud oprávněn se k těmto námitkám vyjádřit.

Podle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), soud vrátí poplatek, jestliže bylo na poplatku zaplaceno více, než činila poplatková povinnost. V projednávané věci zdejší soud ověřil, že stěžovateli vznikl přeplatek na soudním poplatku ve výši 5 000 Kč. Proto rozhodl v souladu § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích o vrácení tohoto přeplatku k rukám zástupkyně stěžovatele.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

